

REIMBALDI EPISTOLÆ.

(D. MARTENE, *Anecd. I.*, 338-340.)

I.

Familiaris epistola Reimbaldi Leodiensis ad Wazelinum priorem Sancti Jacobi. — Petit ut suis opusculis extremam ille manum imponat, et quæ corrigenda sunt corrigat.

REIMBALDUS, gratia Dei id quod est, WAZELINO priori, plurimam in Domino salutem.

Concedit Dominus in Evangelio fugiendum de civitate in civitatem, cum necesse sic fuerit. Incubuit necessitas, et relicta sede et ecclesia propria, ex præceptione seu permissione hac Dominica, ad aliam confugi, non longe tamen a diœcesi nostra. Hic fere per octo menses latui, cum interim qui hospitio me receperat, abbas videlicet Richerius, religiosus et honestus admodum vir, aliquid forsân de me ultra me sentiens, pia satis importunitate suadebat, ut de vita canonica nonnulla colligerem, et aliquid exinde quanto recentius, tanto forsân utilius arbitrato meo cuderem. Obstinatius reluctari non potui. Sed quid hoc? Vicit me tandem hospitis mei et officium et studium. Præsumens itaque nequaquam fateor canonicis vivendi formam ac regulam quam ipse ignorabam contradidi. Sed quomodo dedit Dominus quæ vitæ morumque sit correctio, quæve in ea ad perfectionem progressio; sicut ipsis, sic de cæteris omnibus sanctæ quidem religionis professoribus in medio qualicunque hoc scripto exposui. Nunc igitur amice feceris, si antequam hoc prodeat, judiciaria quadam, ut aiunt, severitate tu recenseas. Prava corrigas, superflua deleas, quæ desunt suppleas, tantaque id perficias diligentia, ut obloqui deinceps nemo hic valeat, nisi aut ex inscitia, aut (quod absit) ex malevolentia id contrahat; morborum istorum, aut tarda, aut nulla curatio est. Non est igitur cur magnopere pro hujusmodi laboraveris, dummodo competenti ac sufficienti opusculi hujus castigatione, tam mihi, quam pie rem assequi conantibus, officiose, ut spero, prospexeris. Vale.

II.

Rescriptum Wazolini.

Domino et amico suo REIMBALDO præposito Sancti Joannis, suus WAZELINUS, salutem et servitium bonæ voluntatis.

Lecto et relecto vestro de canonica vita libro, animam vestram beatificavi, quæ datum optimum et donum perfectum desursum a Patre luminum suscepit: hoc opus sanctum, dignum, benedictione plenum condidit. Vere enim, ut credo, thesaurum abs-

A conditum in agro invenistis, nec amicis hoc vobiscum quærentibus abscondistis, ut quod vobis singulariter dedit gratia Dei, hoc commune fidelibus ipsius faciatis. Quod autem præcepistis, ut ipsam librum retractarem, emendarem, quod minus dictum erat supplerem, quod ex abundantia tollerem, fateor studiosius vos effecisse, et breviter et lucide sufficienter omnia dicta, omnia hæc omnibus benevolis fore utilia. Vos igitur in ædificatione apostolica superposita fundamento, ubi alii aurum, argentum, lapides pretiosos superædificaverunt, hoc quoque pretiosum quadrastis margaritum, quod canonice vitæ quadripartito ordine æqualiter respondet, connectit lateribus suis. Benedictus Deus qui de lege sua vos docuit, et sermonem rectum dedit in os vestrum, quem de bono thesauro cordis vestri nova et vetera protulistis. Spero enim quoniam qui hæc bono animo leget, ad ædificationem sui in vita canonica profectum inveniet. Vale.

III.

Item rescriptum Reimbaldi.

REIMBALDUS, gratia Dei id quod est, dilecto suo in Christo, et sui conventus ac ordinis egregio priori WAZELINO, salutem in Domino.

Studio ac diligentia qua potui, de vita canonica editum a nobis opusculum nuper, charissime, familiari quidem confidentia ad te, quasi ad cotem ac firmam quamdam examinationis transmisi quod, velut omni parte beatum et exactum, ut aiunt, in eandem mihi penitus formam remisisti; insuper tuo sic ornatum ac illustratum præconio, ut nisi de simplicitate ac sinceritate tuæ erga nos amicitie compertum haberem, non sine fuco aliquo ac nebula id assentationis fieri credidissem. Nunc autem, ut par est, de amico ac necessario meo bene sperans, bene per omnia sentiens, verbis tibi, non meis, sed Sidonii Alvernorum episcopi, respondeo, quibus Namatio cuidam familiari suo scribens, sic de Flavio quodam dicebat Nicetio, cum quædam ejus opuscula nimio ille, ut referebat, extulisset præconio. Equidem dicebat: « In quantum fieri præter jactantiam potest, gaudeo de præstantissimi viri auctoritate, si certus est; amore, si fallitur. » Hisdem verbis, charissime, nescio si eodem animo, scio tamen quia simplici ac pio hisdem pene verbis hic tibi respondeo: Equidem videlicet, in quantum fieri præter jactantiam potest, gaudere me de præstantissima tua auctoritate, si certus es; amore, si falleris. Vale.